

Dyden's Are-Minde
-Jan Frøehen

Bel-renommerede **NEGOCIANT**
og værdig Med-Lem af de 16ten Mænds Collegio
Sammestads,

Da

Hans affjælede Legeme, hvis Salige Fraskillelse skeede Løverdagen
den 7de Julii Anno 1764.

Med et Høy-anseeligt Sørge-Comitat blev nedfadt i Bergens
Nye Kirke den 13de ejusdem.

af

Sørge - Huusets

Vaarsørende Ven og Tjener

P. L. D.

Imprimatur,

J. RENNORD.

B E R G E N,

Ertryt hos Kongel. Majestts. privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert,

BTV 443

It Kiød er Høe, dets Herlighed som Blomster udi Enge,
BortLiv, som mellem Frygt og Haab maa i Balance hænge,
Vi selv ey viide kand hvor snart bort Leer-Kar faaer
et Stød,

Og disse Jord-Particler skal omfavne Jordens Skiød.

En Dydig, Wiis, en Fattig, Riig, et Drog, en Jordens Byrde,
I Døden er hinanden liig, men Livets Over-Hyrde

Skal samle sine beste Neeg i Livsens Knipper ind,

Hvor de befries fra all Rød og Modgangs Hvirvel-Vind.

De beste Børen holdes af Forældre meest i Awe,

Guds wiise Raad med sine Børn vil samme Omgang have,

At disse, som Misdædere tit Torne-piskes maa,

Naar Verdens kielne Synde-Floek paa lutter Roser gaae.

Men naar vi i Guds Helligdom med Afaph faster Dye

Paa begges Ende, hiine da, som finder ey til Møne,

Faaer Ende med Forstreffelse, men Dydens ædle Sæd

Skal blomstre i Guds Fryde-Sal, og der faae Ære-stæd.

Et Dydens Ere-Blomster vi til Gravens Boe nu bære,
Som har for heele Verden vüist en Himmel-værdig Ere,
Ey Verdens hylle Ere-Skin Hans Sind indtaget har
Ehi see Hans Himmelbaarne-Siel Guds Boe og Tempel var.
Som Guld ved Ilden lutters, saa Guds Folk ved Trængsers Heede
Maa renses fra sit Jorde-Skum for Gud dem kand bereede
Til Helligdommens Ere-Kar, at staae for Erens-Gud,
Der funkle Deres Ere-Lys, naar Livets-Lys gaaer ud.
Trofastheds Guld, og Fromheds Spenl, hvis Tab os gjør bedrovet,
Vor Salig FRÖCHEN var-og i Guds Følkes Trængsel prøvet,
Hans Troes Guld blev funden reen, og sat som en Juvel
I Paradiis, hvor HERren er Hans ædle Himmel-Deel.
Bel var Hans Lives Almanak med Fryde-Aar og Dage
Antegnet; men Hans Dne lod sig ey af dem indtage,
Han vidste det, at Lykken var et Laan af HERrens Haand,
Mod værdige at gjøre Godt paalaae Ham som et Baand.
Dog var udi vor Guds Archiv Hans sidste Aar beregnet,
At blive som et Märter-Aar, og høy Zinober tegnet,
Imidlertid GUD skienkte Ham bestandig Troe og Taal,
Saa at Han Erens-Krone fik ved Enden af sit Maal.
Med Pragt af Dyd-Encomio vor FRÖCHEN at asmale
Unødigt er, hver Skionsom maa det Beste om Ham tale,
Hvor ofte har Han ikke kast sit Brød paa Bandet ud?
Dg ydmyg ventet kun igien en Raade-Løn af GUD.
Blev Hans Exempel estersulgt, gif Faae af Trang bedrovet,
Dg ey Barmhiertighedens Bud sparsommelig udøvet,
Fast ingen Iri Broder da i slette Bilkaar var,
Dg Enken ingen Mangel fandt udi sit tomme Kar.
Du FRÖCHEN lod Dit Troes Blus i ægte Dyder vüise,
Dg i usminket Gudsfrøgt fant Din Siæles Roe og Lüse,
Som en oprigtig Broder Du bevarte Benne-Pant,
Saa, at en Jonathan i Dig ogsaa en David fant.

Vel Graven skiule kand Dit Stov, men ey Dit Ere-Minde,
 Her skal Gudsfengtighed og Dyd Dig Ere-Krandse binde,
 Ja Ere-Sakler stedse skal ved Din Liig-Kiste staae,
 Og ingen Tiids og Avinds-Beyr Dit Ere-Blomster naae.
 Jeg takker for hvert Livs Minut, jeg haver havt den Ere,
 At kaldes en Client af Dig, og Venne Navn at bære,
 Gid udi en Belsignet Slægt Dit Navn oppynges maae,
 Saa skal Din Sæd for Hærens Stoel med Dig i Ere staae.
 Meddeel O GUD din Riige-Trøst det Huus, som er berøvet,
 Sin Middags Soel, som skiulte sig og gjorde os bedrøvet,
 Gid vi nu see vort Livs Portrait i Blomster og i Høe,
 Og derfor Altid leve saa, som de der Daglig døe!

